REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4169/2023-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Goranu Felji, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Dubravka Sedmaka, OIB 48070448263, iz Lukavca, Nova cesta 26, zastupanog po punomoćniku Ivanu Adžiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska avenija 6, zastupanog po punomoćnici Mariji Radelja, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 07. listopada 2026., u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja odvjetnika Ivana Adžića, i punomoćnice tuženika Ive Grbavac, odvjetnice u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o., dana 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 016-2616/2006, sklopljenog dana 13. studenog 2006. između prednika tuženika HYPO ALE-ADRIA-BANK d.d. kao banke i tužitelja Dubravka Sedmaka kao korisnika kredita, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, dakle članak 4. stavak 3. Ugovora u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 517,58 CHF obračunatih po srednjem tečaju prednika tuženika za CHF na dan plaćanja.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Dubravku Sedmaku, OIB 48070448263, iznos od 2.765,95 eura sa zateznom kamatom tekućom od 25. svibnja 2023. do isplate, do 31. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01. siječnja 2024. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za

varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku od 15 dana.

III. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja Dubravka Sedmaka, OIB 48070448263, u dijelu koji prelazi dosuđeni iznos iz točke II. izreke ove presude.

IV. Svaka stranka snosi svoj trošak.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 25. svibnja 2023. navodi kako je tužitelj kao korisnik kredita sklopio sa prednikom tuženika dana 13. studenog 2006. Ugovor o kreditu broj 016-2616/2006 u iznosu od 110.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita u svrhu kupovine stana za osobne potrebe tužitelja. Navodi da su povrede ugovornih odredbi koje se navode u ovoj tužbi utvrđene pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. u kolektivnom sporu koji je radi zaštite prava potrošača pokrenula udruga Potrošač protiv osam banaka koje posluju u RH, između ostalog i tuženika, a ista presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. Također ukazuje da je navedenim odlukama riješeno i pitanje valutne klauzule za valutu CHF te je odlučeno da pojedinačni potrošači imaju pravo tražiti povrat iznosa preplaćenih s osnova valutne klauzule u toj valuti. Također navodi da je tužitelj početkom 2016. prihvatio zakonsku konverziju kredita u eurski te su stranke sklopile Dodatak Ugovora o kreditu. Činjenica što su stranke naknadno sklopile Aneks ugovoru o kreditu i izvršile konverziju kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR ne utječe na pravo na isticanje ništetnosti jer ništetnost djeluje od samog sklapanja ugovora tj. ex tunc. Tužitelj ističe da niti sklapanjem Aneksa ugovoru niti donošenjem ZiD ZPK (NN br. 102/2015) nisu konvalidirane ništetne odredbe glavnog ugovora (tako i Vrhovni sud RH u rješenju broj: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.). Slijedom navedenog, sukladno odredbi čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), te odredbama čl. 1111. i 1115. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) tužitelj glavnim tužbenim zahtjevom predlaže sudu utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 016-2616/2006, sklopljenog dana 13. studenog 2006. između prednika tuženika HYPO ALE-ADRIA-BANK d.d. kao banke i tužitelja Dubravka Sedmaka kao korisnika kredita, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, dakle članak 4. stavak 3. Ugovora u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 517,58 CHF obračunatih po srednjem tečaju prednika tuženika za CHF na dan plaćanja, te potražuje od tuženika isplatu iznosa od 15.240,48 eura na ime više plaćene razlike anuiteta s osnova valutne klauzule u CHF i razlike preostale glavnice u konverziji s pripadajućim zateznim kamatama, uz naknadu parničnog troška tužitelju sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, te podredno, ako bi sud isti odbio, eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom predlaže utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 016-2616/2006, sklopljenog dana 13. studenog 2006. između prednika tuženika HYPO ALE-ADRIA-BANK d.d. kao banke i tužitelja Dubravka Sedmaka kao korisnika

kredita, kojima je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, dakle članak 4. stavak 3. Ugovora u dijelu u kojem se tužitelj obvezao otplaćivati kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 517,58 CHF obračunatih po srednjem tečaju prednika tuženika za CHF na dan plaćanja, te potražuje od tuženika isplatu iznosa od 2.765,95 eura na ime zateznih kamata na valutnu preplatu do konverzije, sa zateznom kamatom tekućom od dana podnošenja tužbe 25. svibnja 2023. do isplate uz naknadu parničnog troška tužitelju sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate, a kako je to konačno specificirano podneskom tužitelja od 07. siječnja 2026.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu kako po osnovi tako i po visini, te navodi da se ne radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi vezano uz valutnu klauzulu, a kako to tužitelj tvrdi u tužbi s obzirom da je kreditni referent tuženika prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu tužitelju objasnio značenje ugovaranja valutne klauzule, kao i ekonomske posljedice koje valutna klauzula može imati za tužitelja, a isto mu je protumačio i javni bilježnik prilikom solemnizacije predmetnog ugovora. Također navodi da su stranke sklapanjem Aneksa predmetnog ugovora o kreditu ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu zamijenile drugima i to retroaktivnim učinkom, kao što su se sporazumjele i oko iznosa kojeg tužitelj potražuje u ovom postupku. Drugim riječima tužitelj u ovom postupku traži ostvarenje prava koje je Aneksom predmetnog ugovora o kreditu već u cijelosti ostvario zbog čega mu se osporava pravni interes za vođenjem ovog postupka. Također ističe i prigovor zastare te osporava potrošačko svojstvo tužitelja. Slijedom navedenog predlaže odbaciti predmetnu tužbu radi nedostatka pravnog interesa, a podredno odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude do isplate.

3. Tijekom postupka, sud je izvršio uvid u svu spisu priloženu dokumentaciju: presliku Ugovora o kreditu broj 016-2616/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 13. studenog 2006. (list 9-14), presliku Aneksa uz Ugovor o kreditu broj 016-2616/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 25. veljače 2016. (list 15-18), presliku popisa uplata za namirenje obveza po predmetnom kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (list 19-21), presliku Obavijesti o provedenoj konverziji od 14. ožujka 2016. (list 22-23), presliku Izračuna konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 05. studenog 2015. (list 24-26), presliku izvadaka iz Glasila prednika tuženika (list 42-55), presliku članka HNB-a (list 57-58), presliku izvatka iz časopisa "Pravo i porezi" (list 59-71), presliku Izjave svjedoka (list 72-76), presliku Tablice kamatne stope banaka na kunske kredite bez valutne klauzule (list 77-80), presliku specifikacija uplata (list 113-118). Sud je također proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. (list 120-159, 161), kao i dokaz saslušanjem tužitelja (list 233-234).

4. Sud nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka radnika tuženika i javnog bilježnika s obzirom da je tuženik od navedenih dokaznih prijedloga odustao na ročištu od 10. rujna 2025.

5. Sud je, sukladno odredbi čl. 190. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka

USRH, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - u daljnjem tekstu: ZPP) dopustio povećanje tužbenog zahtjeva, odnosno preinaku tužbe podneskom tužitelja od 07. siječnja 2026. s obzirom da tužitelj nije mogao preinačiti tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka bez svoje krivnje, već je isto mogao preinačiti tek nakon provedenog financijskog vještačenja, a sve sukladno Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskog odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH, poslovni broj: Su-IV-162/2021 od 26. studenog 2021.

6. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

7. Između stranaka nije sporno da su stranke, i to tužitelj kao korisnik kredita i prednik tuženika kao kreditor, sklopili Ugovor o kreditu broj: 016-2616/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 13. studenog 2006. na iznos od 110.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF prednika tuženika važećem na dan korištenja kredita (članak 2.), s rokom otplate od 30 godina (članak 4.), činjenica da su stranke sklopile Aneks Ugovora o kreditu broj: 016-2616/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 25. veljače 2016., pa se navedeno neće posebno obrazlagati.

8. Sporno je mogu li se na konkretan predmet primijeniti utvrđenja iz presude Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-6632/17, je li nastupila zastara tužiteljevog potraživanja te je li tuženik primjenom ugovorne odredbe koja se odnosi na valutnu klauzulu uz koju je vezana glavnica švicarski franak neosnovano ostvario korist u visini razlike iznosa koje je tužitelj uplaćivao, a koji su veći od iznosa prema anuitetu definiranom s obzirom na početnu vrijednost CHF, te ima li tužitelj pravo na isplatu navedenih razlika uplaćenih iznosa kao i pravni interes za vođenje ovog postupka, a s obzirom na činjenicu da su stranke dana 25. veljače 2016. sklopile Aneks Ugovora o kreditu broj: 016-2616/2006 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kao i visina tužbenog zahtjeva te potrošačko svojstvo tužitelja.

9. Prvenstveno, a u odnosu na prigovor o nedostatku pravnog interesa za vođenje ovog postupka, ukazuje se na slijedeće. Činjenica da su tužitelj i prednik tuženika, a sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj 102/2015; dalje ZIDZPK) dana 25. veljače 2016., sklopili Aneks Ugovora o kreditu kojim su izmijenili odredbe Ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice te utvrdili pri tome i preplatu, ne dovodi do gubitka pravnog interesa tužitelja za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu kao i za isplatom stečenog bez osnove temeljem ništetnih odredaba Ugovora o kreditu. Naime, provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provođena (čl. 19 c ZIDZPK –a) nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR. Takvo stajalište proizlazi i iz standarda ustanovljenog u okviru jurisprudencije Europskog suda (predmet C-118/17 Dunai od 14. ožujka 2019., ECLI:EU:C:2019:207.) ali i stajališta Vrhovnog suda Republike Hrvatske rješenjem broj Gos 1/2019-36 od 4. ožujka 2020. kojim je naveo da: "…..bez obzira na naknadno sklapanje sporazuma o konverziji, treba reći da se u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-

2868/2018-2 od 12. veljače 2019., Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio da bez obzira na sklapanje dodatka ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualna prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima…".

10. Tužitelj se pravilno tijekom ovog postupka poziva na pravomoćnu presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-6632/17 od 14.6.2018. kojom je u odnosu na tuženika potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013. odlučujući o reviziji protiv presude Visokog trgovačkog suda RH posl.br. Pž-6632/17 od 14.6.2018., Vrhovni sud RH je svojom presudom i rješenjem posl. br. Rev-2221/18 od 3.9.2019. u odnosu na ovdje tuženika odbio kao neosnovanu reviziju protiv drugostupanjske presude Pž-6632/17 od 14.06.2018. kojom je utvrđeno da je ta banka u određeno navedenom razdoblju povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. u razdoblju od 1.6.2004. do 6. 8. 2007., a od 7. 8.2007. do 31. 12.2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007., a koje povrede traju i dalje te je naloženo tuženom prekinuti s takvim postupanjem i zabranjeno takvo ili slično postupanje.

11. Sukladno odredbi čl. 502c ZPP-a fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502a st. 1. navedenog Zakona da su određenim postupanjem, uključujući propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Riječ je u konkretnom slučaju, dakle o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava i to samo u slučaju ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni.

12. Nadalje, i prema odredbi čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštitite potrošača iz čl. 106. st. 1. navedenog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Kako se u konkretnoj situaciji tužitelj poziva upravo na pravno utvrđenje iz rečene presude kojom je utvrđeno da je tuženik povrijedio prava tužitelja kao potrošača i ujedno korisnika kredita, a u kojima je koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovarao valutnu klauzulu, te takvu odredbu ugovora pravomoćno utvrđuje ništetnim.

13. Tužitelj u svom iskazu na ročištu od 07. listopada 2026. navodi da je sklapao predmetni ugovor o kreditu s prednikom tuženika, ponuđen mu je gotov formirani ugovor o kreditu, s valutnom klauzulom u CHF te ga djelatnici prednika tuženika nisu upozoravali da bi moglo doći do rasta tečaja CHF u odnosu na HRK, niti je mogao pregovarati o pojedinim odredbama ugovora. Navodi da je sredstva iz predmetnog kredita iskoristio za adaptaciju kuće koju je koristio isključivo za osobne, a ne poslovne svrhe te koju nije iznajmljivao, niti davao u zakup. Navodi da mu je od strane prednika

tuženika dostavljen obračun konverzije i dodatak predmetnom ugovoru o konverziji te o istom također nije mogao pregovarati. Kredit je zatvorio na način da je podigao drugi, povoljniji kredit.

14. Dakle i iz iskaza tužitelja, kojeg je sud prihvatio u cijelosti kao logičan i životno uvjerljiv, te sukladno s ostalom dokumentacijom u spisu, također proizlazi da tužitelj s tuženikom nije mogao pregovarati o niti jednoj odredbi predmetnog ugovora o kreditu niti su ga djelatnici tuženika upozorili da bi moglo doći do većeg povećanja anuiteta, odnosno rasta tečaja CHF u odnosu na kune.

15. S obzirom da se radi o ništetnoj odredbi, to se ta odredba među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe, odnosno, u skladu s odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05. i 41/08., dalje ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnim. Dakle, tužitelj bi imao pravo na povrat u dijelu u kojem je njegova obveza preplaćena, i to kao razliku između iznosa obračunatog po tečaju za valutu CHF primijenjenog kod otplate i tečaja na dan isplate kredita.

16. Međutim, s obzirom da su stranke 25. veljače 2016. sklopile Aneks predmetnog ugovora o kreditu na temelju ZIDZPK-a, kojim je izvršena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, to je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u EUR. Kako je cjelokupni iznos svih uplata koje je tužitelj izvršio do datuma konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po novom eurskom kreditu, to nije preostao nikakav iznos preplate koji bi se u ovome postupku tužitelju mogao vratiti. Naime, tuženik je na temelju kogentnih odredbi čl. 19.c ZIDZPK u izračun konverzije uvrstio sve iznose koje je za vrijeme otplate kredita primio od tužitelja, uključivo i sve iznose koje je primio uz primjenu valutne klauzule u CHF, a to uključuje i razliku između stvarno naplaćenog anuiteta koji je obračunat prema primijenjenom tečaju i tečaja koji je bio važeći na dan korištenja kredita te je postignuta suglasnost o korištenju preplate po konverziji kredita vezanog za CHF valutnu klauzulu, dok ta razlika koju tužitelj zahtijeva tužbom, nakon zaključenog Aneksa, nije sada u imovini tuženika bez pravne osnove pa nisu ispunjene pretpostavke za povrat propisane čl. 1111. ZOO.

17. Sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja dodatka ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe.

18. Stoga primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na

temelju nepoštene ugovorne odredbe valutnoj klauzuli u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Aneksom ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer se na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka sklopljen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni lex specialis nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

19. Pritom se ne može prihvatiti shvaćanje da je eurski kredit trebalo zatvoriti i u većem dijelu od onoga kako je obračunato, s obzirom da je navedeno provedeno u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZID ZPK, a koji Zakon je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske. Naime, Ustavni sud Republike Hrvatske u postupku ocjenjivanja suglasnosti s Ustavom RH ZID ZPK/15 (U-I/3685/2015) odlukom od 4. travnja 2017. ocijenio je spomenuti Zakon usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvatio prijedlog većeg broja predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti Zakona s Ustavom, ocjenjujući u opisanim okolnostima da ZID ZPK/15 zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Dakle, imajući u vidu da je predmetni Aneks predmetnog ugovora o kreditu sklopljen na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku, valja zaključiti da njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i VSRH u odluci Rev-637/2019-2 od 15. studenoga 2022.).

20. Međutim, tužitelj je tužbom zatražio i zatezne kamate pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, i to od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do konverzije. Taj dio, kako je razvidno iz naprijed navedenih odredaba, nije obuhvaćen obračunom konverzije uređenim posebnim propisom, kao što nije uključen ni u iznose koje snose potrošači, pa je u tom dijelu opravdano intervenirati prihvaćanjem tužbenog zahtjeva na temelju općeg propisa, ZOO-a, na čiju primjenu upućuje odredba članka 4. ZZP-a. Dakle, ostala je i nadalje obveza plaćanja nepodmirenih pripadajućih zateznih kamata na pojedinačne iznose obračunatih od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do dana prestanka obveze (izvršenom konverzijom), a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 1115. ZOO.

21. Naime, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. naveo je kako pravno shvaćanje izraženo u odluci broj Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022. koje slijedi pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela od 13. i 20. prosinca 2022. broj Su-IV-33/2022-21, a koja je imala funkciju proširenoga sudskog vijeća, glasi:
„Potrošač koji je sklopio sporazum o konverziji kredita iz članka 19.c stavka 1. točke 6. Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ('Narodne novine'

broj 102/15), nakon sklapanja tog sporazuma, ima pravo u skladu s općim propisom iz članka 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ('Narodne novine' broj 35/05 - dalje: ZOO) na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s člankom 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije.“. U istoj odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske, u svrhu ujednačavanja sudske prakse najvišeg suda, zauzima stajalište da potrošač, koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjeni kamatne stope više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim onih iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu članka 19.c u vezi s člankom 19.e ZIDZPK/15 (npr. zakonska zatezna kamata na razliku plaćenih pojedinih mjesečnih anuiteta).

22. Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci proširenog vijeća od 13 sudaca Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u skladu s odredbom čl. 390. st. 2. ZPP-a, broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. u odnosu na pravno pitanje: "Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?" dao je odgovor: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

23. Dakle, sud je utvrdio da tužitelj ima pravo na isplatu obračunatih zateznih kamata na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, odnosno do dana 30. rujna 2015., dok nema pravo na preostalo utuženo potraživanje iz glavnog tužbenog zahtjeva.

24. S obzirom da je sporna visina tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. iz čijeg nalaza i mišljenja od 12. studenog 2025. proizlazi da zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose po osnovu promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana 30. rujna 2015., ukupno iznose 2.765,95 eura.

25. Sud je predmetni nalaz i mišljenje vještaka Petre Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. prihvatio u cijelosti jer je isti sukladan s ostalim dokazima u spisu, te izrađen stručno, valjano obrazložen i u skladu s pravilima struke, uzevši u obzir da je vještak imao na uvid svu relevantnu dokumentaciju, te na koji tužitelj nije imao nikakve primjedbe niti prigovore, dok su prigovori tuženika pravne prirode. Iz predmetnog nalaza i mišljenja sud je utvrdio visinu tužbenog zahtjeva.

26. U odnosu na prigovor tuženika da je vještak u izračun trebao uključiti i razdoblje primjene nižeg tečaja valja napomenuti da manje plaćeni anuiteti zbog tečajne razlike CHF koja, cijeneći sve naprijed navedeno, nije bila jasno predočena, pa tuženik ne može crpiti koristi iz svog nezakonitog postupanja. Plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne postoji niti obveza vraćanja nečeg što nije primio, a time niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Također, prema stajalištu Vrhovnog suda RH u odluci poslovni broj: Rev-549/2023 od 18. prosinca 2023. tužitelj niti ne može potraživati navedene negativne razlike ukoliko nije istaknut prigovor radi prijeboja, prigovor prijeboja ili protutužbeni zahtjev.

27. S obzirom, a kako je prethodno obrazloženo da tužitelj ima pravo na zateznu kamatu na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s čl. 19.c ZID ZPK obračunatih u skladu s čl. 1115. ZOO od dana svake pojedine uplate do dana izvršene konverzije (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev 586/2019 od 21. prosinca 2022., Rev-925/2023-2 od 8. travnja 2025. i Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.), a vještak je u nalazu i mišljenju koje je u cijelosti prihvaćeno sačinio obračun tih zateznih kamata i naveo kako zatezne kamate na mjesečne iznose razlika po osnovi promjene tečaja obračunane za razdoblje od dana nakon dana plaćanja pa do 30. rujna 2015., iznose 2.765,95 eura, to je tužbeni zahtjev za navedeni iznos prihvaćen, dok je u preostalom dijelu tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

28. Na dosuđeni iznos od 2.765,95 eura dosuđena je tužitelju i zatezna kamata koja na taj iznos teče od podnošenja zahtjeva za njihovom isplatom, odnosno, od dana podnošenja tužbe, dakle od 25. svibnja 2023. do isplate. Naime, zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

29. Dakle, kako je prethodno ovom odlukom obrazloženo, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužitelj uplatio do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen tužbenim zahtjevom od 25. svibnja 2023., to tužitelj ima pravo na isplatu zateznih

kamata koje na dosuđeni iznos od 2.765,95 eura u skladu s odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a teku od podnošenja takvog zahtjeva, dakle od 25. svibnja 2023. do isplate.

30. U odnosu na tuženikovu tvrdnju da predmetni kredit nema potrošačko svojstvo te da tužitelj nije potrošač i da je tužitelj dužan dokazati suprotno valja navesti da sama paušalna tvrdnja tuženika da tome nije tako nije dovoljna da takav navod iz samog ugovora pobije, a teret dokaza da tužitelj nije potrošač je na tuženiku, a kako to proizlazi iz odluke Vrhovnog suda RH poslovni broj: Rev 18/2018 od 26. svibnja 2020., što tuženik nije dokazao. Također, iz iskaza tužitelj proizlazi da je tužitelj predmetni kredit u cijelosti iskoristio za adaptaciju kuće koju je koristio isključivo u privatne, a ne u poslovne svrhe. Stoga je tuženikov prigovor otklonjen kao neosnovan.

31. U odnosu na prigovor zastare tuženika valja napomenuti da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj presudi poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. izrazio stajalište da se pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnog interesa potrošača dolazi do prekida zastare primjenom odredbe čl.241. ZOO-a te zastara pojedinačnih zahtjeva ove vrste počinje teći ispočetka od trenutka pravomoćnosti sudske odluke u povodu te tužbe. Kako je to učinjeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. kada je presuda povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u ovoj vrsti predmeta postala pravomoćna i potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9. travnja 2015., a kojim presudama je utvrđeno da su se kamatne stope tužene banke mijenjale bez ugovorenih parametara jednostranom odlukom banka, samim obavještavanjem o promjeni, bez pojedinačnih pregovora, čim je došlo do kršenja pojedinih interesa i prava potrošača kao korisnika kredita što je uzrokovalo nepoštenost tj. ništetnost navedene ugovorne odredbe, pa primjenom toga zastara nije nastupila. To isto vrijedi i za tuženika o kojem i Visoki Trgovački sud Republike Hrvatske po istoj tužbi za zaštitu kolektivnog interesa potrošača odlučivao svojom odlukom poslovni broj Pž-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., a Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio njegovu reviziju svojom presudom poslovni broj Rev-2221/18-11 od 3. rujna 2019. Stoga sud ocjenjuje da je neosnovan prigovor zastare primjenom odredbe čl. 241. i čl. 225. ZOO-a jer je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 u tom dijelu ništetnosti za tuženika postala pravomoćna 14. lipnja 2018. kada je Visoki trgovački sud Republike Hrvatske potvrdio tu prvostupanjsku odluku u odnosu na tuženika svojom presudom poslovni broj Pž-6632/17-10, a tužba u ovom predmetu je podnesena 25. svibnja 2023.

32. Slijedom svega navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem potražuje isplatu iznosa od 2.765,95 eura sa zateznom kamatom tekućom od 25. svibnja 2023. do isplate, odnosno odlučio kao pod točkom II. izreke ove presude, dok je u preostalom dijelu odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan, odnosno odlučio kao pod točkom III. izreke ove presude.

33. S obzirom da je deklaratorno utvrđenje i potraživanje tužitelja iz eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva sadržano i u glavnom tužbenom zahtjevu, a kako je sud o navedenom odlučio, nije bilo potrebno odlučivati o eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu.

34. U odnosu na troškove parničnog postupka, tužitelj i nakon donošenja odluke proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026. tužbenim zahtjevom i nadalje traži isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništavih odredaba ugovora o kreditu te razliku glavnice s pripadajućim zateznim kamatama. S tim zahtjevom, tužitelj nije uspio, dok je uspio sa zahtjevom u dijelu kojim potražuje isplatu zateznih kamata za razdoblje od plaćanja do obračunskog datuma konverzije. Tražbina s kojom je tužitelj uspio u parnici predstavlja samo manji dio spornih pravnih pitanja u ovoj pravnoj stvari. Suština spora između stranaka je i nadalje je li nakon sklapanja ugovora o konverziji osnovan kondikcijski zahtjev tužitelja na isplatu potraživanja koji je obuhvaćen obračunom u konverziji. Stoga se po stavu ovog suda ne može zaključiti da je tužitelj s osnovom uspio u cijelosti nego u manjem dijelu od tuženika. I sa visinom zahtjeva je tužitelj uspio u manjem dijelu od tuženika. Sud također uzima u obzir da je tužitelj ovaj spor pokrenuo kako bi zaštitio svoja potrošačka prava te je slabija ugovorna strana u odnosu na tuženika kao trgovca i jače stranke u njihovom međusobnom odnosu. Naime, tuženik kao banka je stručnjak za kredit, valutu i kamate pa se njemu pripisuje pojačana pažnja u tim pitanjima. Dodatno, u trenutku podnošenja tužbe, tužba nije bila lišena sadržaja niti je bila očito nerazumna jer u tom trenutku domaća sudska praksa uopće nije bila ustanovljena. Iako se u međuvremenu praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske ustalila (donošenjem spomenute odluke proširenog vijeća tog suda), još je uvijek neizvjestan ishod ustavnosudskog preispitivanja spornih pravnih pitanja. Način na koji čl. 154. ZPP-a određuje naknadu troškova parničnog postupka ne smije imati odvraćajući učinak za tužitelja da sudskim putem zaštiti svoja potrošačka prava. Iznos koji bi tužitelj morao platiti tuženiku, ako bi se uspjeh računao samo prema prihvaćenom i odbijenom dijelu zahtjeva za isplatu, nije zanemariv. Kad bi tužitelj, uz vlastite troškove, morao snositi i troškove tuženika, njegovo pravo na pristup sudu bilo bi nerazmjerno ograničeno.

35. Slijedom navedenog, a na temelju čl. 154. ZPP-a, određeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka, kako je i odlučeno pod točkom IV. Izreke ove presude.

U Zagrebu 30. listopada 2026.

Sudac:
Goran Felja

GORAN FELJA

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:51:50 (UTC:2026-10-30T08:51:50Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: bd4a89ce-5448-4a2a-b3d9-b0cfd492e001

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.
Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:
1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-680f6**

Kontrolni broj: **0d574-f3fd5-083f5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.